

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 457/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., F., zastúpeného advokátom JUDr. D. R., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 110/2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2010 doručená sťažnosť F. P., F. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. D. R., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy (sťažovateľ v texte uvádza celý čl. 46 ústavy, ale z povahy veci možno vyvodiť, že ide o čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 110/2006.

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ podal 4. decembra 2006 okresnému súdu návrh na začatie konania o náhradu škody proti Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky z titulu nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že od podania návrhu okresnému súdu, t. j. za obdobie viac ako tri roky, okresný súd *„nevytýčil pojednávanie a nevydal súdne rozhodnutie“*, čím porušil čl. 48 ods. 2 ústavy. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy sťažovateľ uvádza, že okresný súd v namietanom konaní *„do dnešného dňa nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a nepridelil mi právneho zástupcu na ochranu mojich záujmov pred súdom“*.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej poukazuje na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 375/2010-17 zo 7. októbra 2010, ktorým ústavný súd odmietol jeho sťažnosť, ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 110/2006, pričom tvrdí, že ústavný súd v ňom *„nesprávne posúdil moje podanie z 19. 02. 2010 aj preto že je o preukázateľný prieťah v konaní a vymožitelnosti pravá je pre občana SR, nemožná – Počas trvanie súdneho sporu 14 C 235 už ústavný súd dva krát rozhodol, že boli porušené základné právo, to potvrdil aj Štrazbursky súd pre ľudské práva...“*.

Sťažovateľ žiada ústavný súd, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 110/2006 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na účinný opravný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, a prikáže okresnému súdu „*odstrániť prietah v konaní...*“. Sťažovateľ ďalej žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 497 908 €.

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na uznesenie č. k. IV. ÚS 375/2010-17 zo 7. októbra 2010, ktorým ústavný súd odmietol jeho predchádzajúcu sťažnosť (doručenú ústavnému súdu 19. februára 2010, pozn.), ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 110/2006. Sťažovateľ považuje označené uznesenie ústavného súdu za nesprávne.

V súlade s ustanoveniami § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa z 19. februára 2010 označeným uznesením odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti na základe toho, že pri jej predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že postup okresného súdu v namietanom konaní sa

nevyznačoval takými obdobiami nečinnosti alebo neefektívnou činnosťou, ktoré by umožňovali po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru ústavný súd uviedol, že vzhľadom na dôvody zakladajúce odmietnutie sťažnosti v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením čl. 13 dohovoru a skutkovým stavom popísaným v sťažnosti, ktorý by mohol reálne zakladať dôvod na vyslovenie porušenia tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 375/2010-17 zo 7. októbra 2010 bolo sťažovateľovi doručené 4. novembra 2010, pričom nasledujúcu sťažnosť v tej istej veci ústavnému súdu doručil už 19. novembra 2010.

Vzhľadom na skutočnosť, že v tej istej veci sa už predtým sťažovateľ sťažnosťou obrátil na ústavný súd, ktorý o nej už rozhodol (uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 375/2010-17 zo 7. októbra 2010, pozn.), ústavný súd nemal inú možnosť, ako sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 13 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 24 C 110/2006 odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha aj vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v namietanom konaní. Z odôvodnenia sťažnosti možno vyvodiť, že k namietanému porušeniu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy malo podľa tvrdenia sťažovateľa dôjsť tým, že okresný súd v namietanom konaní „*nerozhodol o oslobodení od platenia súdnych poplatkov a ustanovení právneho zástupcu*“.

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa v namietanom konaní domáhal oslobodenia od súdnych poplatkov a ustanovenia právneho zástupcu žiadosťou zo 4. decembra 2006, pričom okresný súd mu uznesením sp. zn. 24 C 110/2006 zo 16. júla 2007 oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu odvolanie 6. augusta 2007, na základe čoho bol spis s opravným prostriedkom predložený 18. februára 2008 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením č. k. 2 Co 57/2008-97 zo 17. septembra 2008 rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ podal proti označenému uzneseniu krajského súdu 6. novembra 2008 dovolanie, okresný súd 19. júna 2009 vyzval sťažovateľa, aby mu oznámil, či žiada o ustanovenie právneho zástupcu a oslobodenie od súdnych poplatkov aj v súvislosti s dovolacím konaním. Sťažovateľ požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu pre dovolacie konanie podaním z 29. júna 2009. Dňa 10. júla 2009 okresný súd uznesením č. k. 24 C/110/2006-129 rozhodol, že sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznáva a neustanovuje mu zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie. Aj proti tomuto uzneseniu okresného súdu sa sťažovateľ odvolal 27. júla 2009, v dôsledku čoho bol spis s opravným prostriedkom 26. januára 2010 predložený na rozhodnutie krajskému súdu, ktorý rozhodnutie okresného súdu uznesením sp. zn. 14 Co 27/2010 z 19. októbra 2010 potvrdil.

Proti namietaným uzneseniam okresného súdu (uznesenie okresného súdu sp. zn. 24 C 110/2006 zo 16. júla 2007 a uznesenie okresného súdu sp. zn. 24 C 110/2006 z 10. júla 2009, pozn.) mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o oslobodení od súdneho poplatku a ustanovení právneho zástupcu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2010